

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 4 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant:sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak-Marczak

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) sp. z o.o. sp.k. w P.

przeciwko (...) SA we W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) SA we W. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) sp. z o.o. sp.k. w P. kwotę: 76.135,27 zł (siedemdziesiąt sześć tysięcy sto trzydzieści pięć złotych 27/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.424 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

Powód – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P. wniósł pozew o zasądzenie od pozwanego (...) spółki akcyjnej we W. kwoty 76 135,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dostarczył pozwanemu zamówiony przez niego towar, pozwany jednak jedynie w niewielkiej części za niego zapłacił. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się kwota 73.659,95 zł tytułem pozostałych do zapłaty należności z tytułu należnej powodowi ceny towarów oraz kwota 2.475,32 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od tych należności. Powód zamieścił w pozwie wniosek o zabezpieczenie roszczenia w przypadku, gdyby Sąd nie znalazł podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W dniu 27 listopada 2015 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu. Postanowieniem z tego samego dnia Sąd zabezpieczył roszczenie dochodzone pozwem do wysokości sumy zabezpieczenia w kwocie 85.230,46 zł poprzez zajęcie wierzytelności z rachunków bankowych prowadzonych dla pozwanego o numerach wskazanych w treści postanowienia. Pozwany wniósł sprzeciw od wskazanego nakazu zapłaty, żądając oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniósł, że w toku prowadzonych przez strony negocjacji strony odroczyły terminy płatności wierzytelności składających się na żądanie pozwu.

Powód ustosunkował się do stanowiska pozwanego w piśmie procesowym z dnia 11 lutego 2016 roku. Zaprzeczył, by dochodzone roszczenie było jeszcze niewymagalne oraz by wyraził zgodę na odroczenie terminu płatności. Podniósł także, że przed wszczęciem postępowania sądowego pozwany był wielokrotnie wzywany do zapłaty i nie podjął próby ugodowego zakończenia sporu, nie powoływał się również na odroczenie terminu płatności. Strona powodowa

zwróciła również uwagę, że twierdzenia pozwanego co do niewymagalności roszczenia pozostają w sprzeczności z faktem, że spłacił on w części swoje zobowiązanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P. sprzedawał pozwanemu (...) spółce akcyjnej z siedzibą we W. tworzywa sztuczne.

okoliczność bezsporna.

W toku współpracy gospodarczej między stronami powód zawarł z pozwanym szereg umów sprzedaży. Do zawierania umów dochodziło po przesłaniu przez pozwanego zamówienia na określone towary w formie wiadomości e-mail. I tak powód sprzedał pozwanemu:

1) w dniu 13 stycznia 2015 roku towary za kwotę 20.049 zł, z terminem płatności do dnia 14 marca 2015 roku, obciążając pozwanego fakturą VAT nr (...),

2) w dniu 9 lutego 2015 roku tworzywa sztuczne za kwotę 19.116,66 zł, z terminem płatności do dnia 10 kwietnia 2015 roku, obciążając pozwanego fakturą VAT nr (...),

3) w dniu 27 lutego 2015 roku towary za kwotę 9.400,89 zł, z terminem płatności do dnia 28 kwietnia 2015 roku, obciążając pozwanego fakturą VAT nr (...),

4) w dniu 13 marca 2015 roku tworzywa sztuczne za kwotę 5.579,28 zł, z terminem płatności do dnia 12 maja 2015 roku, obciążając pozwanego fakturą VAT nr (...),

5) w dniu 15 kwietnia 2015 roku towary za kwotę 6.735,48 zł, z terminem płatności do dnia 14 czerwca 2015 roku, obciążając pozwanego fakturą VAT nr (...),

6) w dniu 27 kwietnia 2015 roku towary za kwotę 13.681,29 zł, z terminem płatności do dnia 26 czerwca 2015 roku, obciążając pozwanego fakturą VAT nr (...),

7) w dniu 1 czerwca 2015 roku tworzywa sztuczne za kwotę 5.638,32 zł, z terminem płatności do dnia 31 lipca 2015 roku, obciążając pozwanego fakturą VAT nr (...).

bezsporne, nadto dowód: wiadomości e-mail z zamówieniami (k. 23-24, 31-32, 37-38, 43, 48-49, 54-55, 60-61), faktury VAT: (...) (k. 21), (...) (k. 29), (...) (k. 35), (...) (k. 41), (...) (k. 46), (...) (k. 52), FA/12/06/2015 (k. 58).

Powód dostarczył i wydał pozwanemu sprzedany towar. Pozwany towar odebrał i nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do zakupionych produktów.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: wydania WZ (k. 25, 33, 39, 44, 50, 56, 62 oraz wydruki z kontroli nadanych przesyłek (k. 26, 34, 40, 45, 51, 57, 63).

W dniu 28 kwietnia 2015 roku pozwany przełał na rachunek bankowy powoda kwotę 9.945,83 zł. Z tej sumy powód zaliczył kwotę 902,65 zł na poczet należności objętej fakturą VAT nr (...). Następnie w dniu 8 czerwca 2015 roku pozwany przełał na rachunek powoda kwotę 5 638,32 zł, którą powód w całości zaliczył na poczet należności objętej fakturą VAT nr (...).

okoliczność bezsporna, nadto dowód: potwierdzenia przelewów (k. 27, 28).

Pozostałych należności z tytułu ceny pozwany nie zapłacił.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niespornych twierdzeń stron oraz zebranych w aktach sprawy dokumentów. Znajdujące się w aktach kopie dokumentów prywatnych, przedłożone przez obie strony postępowania,

Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. Żadna ze stron nie kwestionowała ich treści ani formy, w jakiej zostały zaprezentowane Sądowi. Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Należało zwrócić uwagę, że stan faktyczny sprawy pozostawał w przeważającej części bezsporny między stronami. Pozwany nie przeczył, by doszło do zawarcia umów sprzedaży, nie kwestionował również, że sprzedany mu towar otrzymał. Co więcej, zarzut pozwanego, że pomiędzy stronami doszło do odroczenia terminu płatności również świadczy o tym, że strona pozwana przyznawała, że dochodzone przez powoda roszczenia istnieją.

Na terminie rozprawy w dniu 4 maja 2016 roku Sąd oddalił wnioski powoda o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków M. C. i A. W. na okoliczność zamówienia przez pozwanego towaru i spełnienia przez powoda świadczenia niepieniężnego według specyfikacji, ilości i cen odzwierciedlonych w załączonych do pozwu fakturach VAT i pozostałych dokumentach, sposobu realizacji zamówienia przez powoda, dostarczenia pozwanemu zakupionego towaru, stanu zadłużenia pozwanego wobec powoda, a także przebiegu postępowania przedsądowego. Wskazane wyżej okoliczności pozostawały między stronami bezsporne, jak wskazano bowiem, jedyna okoliczność, co do której strony trwały w sporze, to odroczenie terminu płatności za towary, które nabył pozwany. Jako wniosek o przeprowadzenie dowodów na okoliczności bezsporne, wniosek należało oddalić na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd oddalił również wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego do złożenia ksiąg rachunkowych za rok 2015 z deklaracjami podatku od towarów i usług oraz rejestrem zakupów VAT za okres od stycznia do września 2015 roku, na okoliczność przyjęcia i księgowania przez pozwanego w księgach podatkowych faktur obejmujących należności dochodzone pozwem. Okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a zatem należało oddalić wniosek na podstawie art. 227 k.p.c. Treść wskazywanych przez powoda dokumentów nie mogła przesądzać o tym, czy wypełnił on swoje zobowiązanie, a zatem nie mogła również wpłynąć na treść rozstrzygnięcia. Ubocznie należy przy tym dodać, że pozwany nie kwestionował, by faktury otrzymał i je zaksięgował.

Oddalony przez Sąd został również wniosek pozwanego o przesłuchanie stron na okoliczność odroczenia przez strony terminów płatności wierzytelności dochodzonych pozwem. Sąd uznał, iż pozwany nie miał możliwości wykazać powołanej przez siebie okoliczności w oparciu o dowód w postaci przesłuchania strony również z tego względu, że w sprzeczności, wbrew obowiązkowi, nie przytoczył żadnych okoliczności faktycznych dotyczących sposobu i miejsca prowadzenia negocjacji oraz zawarcia rzekomego porozumienia, nie oznaczył osób które rzekomo miały w tym uczestniczyć, a w szczególności nie opisał warunków rzekomego porozumienia – nawet nie podał rzekomo ustalonego terminu płatności roszczenia. Pozwany powołuje się na to, że termin płatności roszczenia jeszcze nie upłynął, nie podając jednocześnie kiedy faktycznie ten termin miałby według niego nadejść. Wszystkie te fakty powinny wynikać już z pisma przygotowawczego, aby przede wszystkim pozwany mógł się do nich odnieść oraz aby sąd mógł ocenić ich istotność i przydatność dla rozstrzygnięcia sprawy. Nawet jednak gdyby pozwany zeznał, że strony wynegocjowały odroczenie terminu płatności, zeznania te pozostawałyby w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym. W szczególności wobec stanowczego zaprzeczenia powoda, aby do takich ustaleń doszło, przesłuchanie strony pozwanej na taką okoliczność nie ma wystarczającej mocy dowodowej dla wykazania tego faktu, w szczególności leżącego w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym oraz z udokumentowanymi działaniami powoda zmierzającymi od dłuższego czasu do uzyskania zaspokojenia swojego roszczenia. Brak jest nadto jakiejkolwiek dokumentacji, która potwierdzałaby przedłużenie terminów płatności, podobnie jak brak jakiejkolwiek wzmianki o odroczeniu terminów płatności w korespondencji wymienianej między stronami. W tych okolicznościach, oceniając całość materiału dowodowego, należało wniosek pozwanego oddalić, nie wpłynąłby on bowiem na wynik procesu, a spowodowałby jedynie nieuzasadnioną zwłokę.

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził roszczeń w oparciu o wiążące go z pozwanym umowy sprzedaży. Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia tych umów, wskazał jednak, że strony odroczyły pierwotnie ustalone terminy płatności, w konsekwencji czego kwoty dochodzone pozwem są nadal niewymagalne.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Skoro pozwany przyznał, że towar otrzymał, a nawet zapłacił część ceny towaru, bezspornym pozostawało, że powód w sposób prawidłowy wykonał swoje zobowiązania umowne. Pozwany był zatem zobowiązany do zapłaty ceny za zakupiony towar w terminie wynikającym z wystawionych faktur Vat. Zgodnie bowiem z art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, ustawy lub z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu wynika, że jedna ze stron zobowiązana jest do świadczenia wcześniejszego. Faktycznie więc, wobec braku szczególnych uregulowań, świadczenie z tytułu ceny za sprzedany towar powinno zostać spełnione w chwili jego wydania. Z tą chwilą więc roszczenie o zapłatę staje się wymagalne. To, że powód w fakturach oznaczył odleglejsze terminy płatności jest więc działaniem jedynie z korzyścią dla pozwanego. Przy tym, jako że pozwany nie wykazał, by doszło do jeszcze dalszego, umownego odroczenia terminów płatności, należności objęte wskazanymi w stanie faktycznym fakturami VAT stawały się wymagalne – w dniu, w którym przypadał termin płatności danej należności.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Sąd stwierdził, że powód prawidłowo domagał się odsetek ustawowych od dnia kolejnego po dniu wymagalności kwot wskazanych w fakturach VAT. Na kwotę zasądzoną od pozwanego winny zatem składać się kwoty: 73.659,95 zł, obejmująca należności główne ujęte w wyżej przedstawionych faktur VAT, pomniejszone o kwotę spleconą przez pozwanego przed wytoczeniem powództwa, to jest kwotę 6.540,97 zł oraz kwota 2.475,32 zł, która stanowi skapitalizowaną sumę odsetek ustawowych liczonych od dnia następnego po terminie płatności do dnia 9 października 2015 roku. Dopuszczalność żądania odsetek od odsetek przy wnoszeniu pozwu przewiduje art. 482 § 1 k.c.

Dlatego też w punkcie 1 wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 535 k.c. kwotę 76.135,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Zmiana odsetek z dniem 1 stycznia 2016 roku wynika z wejścia w życie z tym dniem nowelizacji Kodeksu cywilnego, zmieniającej między innymi art. 481 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 424 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składała się opłata sądowa od pozwu w wysokości 3.807 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł wynikające z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwany przegrał proces w całości, winien zatem ponieść w całości koszty postępowania.

SSO Katarzyna Krzymkowska